

מילים 'קטנות' הן בכלל לא קטנות!

הרב אפרים שרבני שליט"א

ידוע

כמה רעת הלשון היא גדולה. דוד המלך בתהילים (פרק יב) כתב מילים לא פשוטות על מי שמדבר לשון הרע, שם הוא גם מבקש מהקב"ה שיציל אותו מאותם אנשים 'המשופשפים' בלשון.

לשון הרע פירושו לדבר בגנות החבר אפילו כשהדבר הוא אמיתי ואינו שקר. 'הוא לא בסדר הוא אינטרסנט', 'תמיד שצריך לעזור היא יודעת איך להתחמק', המשפטים 'הקטנים' האלו אינם קטנים אצל ה' יתברך כמו שאנחנו חושבים, ובעוונותינו אין אדם ניצול מהם כמעט בכל יום.

כמעט כל שיחת טלפון פשוטה מהולה בביקורת, וכל ישיבה עם חברים מסתיימת ביריית חיצים על כמה שמות שעלו על השולחן. רק אם היינו מבינים כמה צער ונוק נולד מהעוון הזה.

החפץ חיים הקדיש את כל חייו למען הצלת עם ישראל מהעון המר הזה. שאל אותו פעם בנו בכורו ר' אריה לייב, אבא מה גרם לך לעשות את זה? השיב לו אביו "כשהייתי בחור צעיר, ראיתי כיצד עיר שלימה נחרבה מדיבורים וגינויים רעים, ומיד אמרתי לעצמי, זה עוון גדול לשבת בשילוב ידיים ולא לעצור את הדבר הרע הזה".

ואכן שנים רבות הסתובב החפץ חיים בעיירות למכור את ספרו 'שמירת הלשון', שעמל עליו במשך שנים כה רבות. כמובן, שמרוב ענותנותו הוא אף לא סיפר לקונים שהוא זה שחיבר את הספר, אלא שהוא השליח.

לכל מקום שהגיע החפץ חיים, הוא היה פונה לאנשים ואומר בנעימות 'מי האיש החפץ חיים אהב ימים לראות טוב נצר לשונך מרע... דעו לכם, רק למענכם אני מטלטל את עצמי כאן ברחובות, למענכם עזבתי את הבית את אשתי והילדים, רק בשביל להגיד לכם שתזהרו מהעוון הזה, העוון הזה גורר אחריו הרבה סבל, הוא גורר אחריו צרות, ואני אחרון שרוצה שתסבלו, אני רק רוצה דבר אחד, שיהיה לכם טוב, שתאריכו ימים".

החזון איש זצ"ל היה אומר, שהחפץ חיים כל כך טיהר את לשונו, שהוא זכה שהתקיים בו "מי האיש החפץ חיים" לפני כולם, שהרי זכה לחיות קרוב למאה שנה. וכידוע, שכשהיה קרוב לגיל תשעים והיה שוכב בחדר, ביקש החפץ חיים מתלמידו שיכניס את ידו אל תוך פיו של הרב. התלמיד נבעת מהבקשה ולא הבין מדוע הרב מבקש בקשה מוזרה כזאת, אך אין מהרהרים אחר הרב.

הוא הכניס את היד אל תוך פיו של החפץ חיים ולנגד עיניו התגלו שיניים לבנות כשלו, שיניים שלמות, ללא סתימות, ללא שברים, ללא

רווחים, מראה נדיר ביותר לאיש זקן בגיל כזה, דוגמת שיניים של ילד צעיר שמעולם לא ידע רופא שיניים.

עוד הוא משתומם אמר לו החפץ חיים בקול חרישי אני שמרתי על הפה שלי, הבורא יתברך גם שמר לי על הפה. כמה שהוא שמר. ידוע שהחפץ חיים אפילו הקפיד שלא לדעת את שמות תלמידי ישיבתו. הסיבה הייתה שאם יזדמן לוועד הישיבה לדבר ולדון על התנהגותו של אחד הבחורים ויצטרכו לומר דברי גנאי על הבחור, הוא לא ידע באיזה בחור מדובר. כזאת הייתה השמירה שלו.

לכן כוחו היה כל כך גדול בשמים, שאני אומר גדול אני מתכוין באמת למשהו גדול. דוגמא אחת מני אלף לכוחו המבהיל והמבעית, התגלתה ביום פטירתו, כשראו את הבלן של המקווה שלא פוסק מלבכות, והיה נראה חרד ממש. לאחר שנגרע מעט הוא סיפר בדמעות שהחפץ חיים הבטיח לו לפני שנים "כל זמן שאני אחיה גם אתה תחיה".

וכך במשך שנים על פי הבטחה זו מעולם הוא לא זימן רופא לבית על אף לחצם של בני ביתו, בידועו שהבטחתו של החפץ חיים, עומדת וגם ניצבת. אך כעת שנפטר החפץ חיים יודע הוא שנסתיימה לה ההבטחה ולכן הוא מפחד. הבלן ידע. ואכן בסיום אותו השבוע לפטירתו של החפץ חיים נפטר הבלן.

זה היה כוחו של אותו צדיק. הוא האריך לאנשים את החיים על ידי כמה אותיות שיצאו לו מן הפה. היה לו פה טהור, היה לו פה מיוחד, פה קדוש. אני בטוח במאת האחוזים שמי שישתדל לשמור על לשונו מלדבר רע, החפץ חיים יילחם עליו.

הרב החיד"א (בספרו נחל קדומים) כותב, שבזמן שבית המקדש היה קיים, אדם שהיה מדבר לשון הרע היה נענש בצרעת. צרעת הייתה נגיף קשה מאוד, שלפוחיות מגרדות, כואבות, ואף היה צריך בידוד. אך כיום לצערנו שאין בית מקדש, העונש על הדיבורים האלו הוא שלפוחיות של עוני, פשוט לוקחים לאדם את הברכה בפרנסה.

כמה צריך לזיזר בלשון הרע, זה לא משחק.

ישנו מעשה שמאוד התרשמתי ממנו, המעשה הוא על ר' שלמה זלמן אויירבאך זצ"ל. אחותו של הרב הגיעה לבקר, כי הציעו לבתה שידוך מישיבת 'קול תורה', שם כיהן הרב כראש ישיבה, ורצתה לברר עם הרב אודות הבחור. היא המתינה שכולם יצאו מהחדר ורק כשנשאר הרב לבד עם אשתו, היא שאלה מה יש לו לומר על הבחור המוצע. השיב לה הרב: "טוב מאוד, בחור נפלא, אתם תשמחו בו, שיהיה במזל טוב".

אחותו שמחה מאוד, הודתה לרב, ופנתה לדבר על עוד עניינים עם גיסתה. הרב יצא מחדרו והמתין למטה מחוץ לחדר המדרגות. כשהגיעה אחותו התפלאה לראות את הרב ממתין למטה. אמר לה הרב "אחות יקרה דעי לך, שאלות כאלו לא שואלים בנוכחות אחרים". השיבה אחותו "להפך, חיכיתי שכולם יצאו, אף אחד לא היה בחדר לבד מאשתך". "וכי היא מותר לה לשמוע?" שאל הרב. "ממתי לרבנית מותר לשמוע לשון הרע?".

"את כבר מבינה שכשאמרתי לך שיהיה במזל טוב, הוא משום שלא

המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות למהניס 40 דק'

18:55 19:15

יציאת השבת (ר"ת)

21:02 20:07

במערכת הטלפונית של

קול המחנה

072-338-7000

ללא עלות!

באביב מתחדשים השיעורים

של הרב אפרים שרבני שליט"א

נס"ז

והבית בהיבנותו

הרב שמעון שורתי שליט"א

סוד הקשר והתקשורת

חייב להיות מלווה בחילוקי דעות, אי אפשר להסכים על הכל, השאלה הגדולה והעיקרית היא איך לוקחים את הדעות השונות ועמם בונים!

נוגעים בענפים ומפספסים את השורשים

כמו ברפואת הגוף, גם רפואת הנפש, ובמקרה שלנו רפואת הזוגיות, עוד קודם שמתחילים בזריקות, לפני שמתחילים בטיפול, ובמקרים חריגים אף ניתוח, צריך בתחילה לזהות מהי אותה הבעיה, צריך 'אמ אר איי, סיטי', או שאר צילומים שנכנסים לפני ולפנים לעומק ושורש החולי. גם בזוגיות צריך לאתר את הבעיה ולתור אחר שורשיה, צריך לבדוק מה מסבך לזוג את הקשר שלהם. וכמה פעמים רואים זוג שמנסה לפתור את בעיותיו, עם או בלי צד שלישי. ומתחילים לדון, זה אומר: זה אומר: מפריע לי כך וכך. ולאחר מכן השני אומר מה מפריע לו! ומחליטים: "אז אתה לא תעשה כך... וגם היא לא תעשה...". נניח שהצלחנו לעמוד בזה, שבוע לאחר מכן מריבה על דבר אחר הפעם לגבי המשפחה... 'טוב אז אתה תלך למשפחה שלה ותשתדל...', טוב נניח שגם בזה הצליחו לעמוד. שבוע וחצי לאחר מכן, בעיה בענין הפרנסה, לא מצליחים להגיע לעמק השווה. וכל פעם צצה בעיה אחרת במקום אחר. אך אותם זוגות לא מבינים שהם נוגעים בענפים ומפספסים את השורשים!

סדנת 'סוד הקשר והתקשורת' - בקרוב!

והנה בכל השנים האחרונות, עסקנו עם זוגות עובדה פשוטה- בית בלי תקשורת הסיכוי של הזוג להיות כזוג זעיר מאד, ובדרך הטבע יקרה אחד מן השניים או שהקשר יתפרק (או יחיו בשביל הילדים) וגם אם יחזיק יהיה זה קשר שטחי ורדוד, וגם גדוש באין ספור ויכוחים. הכלי שבו תלויים כל חיי הנישואין שלנו הוא הדיבור. וזוג שאין ביניהם תקשורת נמצאים בסכנה יום-יומית של שלום ביתם. ומאידך שיש תקשורת טובה, היא מחפה גם על פערים גדולים בין בני הזוג. והרוצה שהשלום ישכון בביתו עליו ללמוד תחום זה לפני הכל. אני זוכר שהתקשר יהודי, וביקש עזרה בשלום הבית שלו: "חייב לעשות סדר בבית! אי אפשר לחיות ככה יותר' הוא אמר. לאחר כמה ימים הוא דיבר איתי

ואמר לי, "תודה רבה על הכל, אבל ברוך ה' הסתדרנו, היה פה אחד הקרובים שלנו ועזר לנו...". "נו מה יצא? לאיזה מסקנות הגעתם?" שאלתי בסקרנות, "הוא אמר שאני צריך להיות קצת יותר בבית, וקצת יותר להתייחס אליה והיא תשתדל להפסיק לצעוק, וגם לכבד יותר ואז בע"ה הכל יהיה בסדר...". ידענו שיש בין בני הזוג בעיה קשה של תקשורת, ואם כן לא היה לי ספק שלא שם טמונה הבעיה, היום זה בצעקות שלה ובעבודה שלו, והוא פתר את הבעיה הנקודתית, אך מה יקרה שיצטרפו שוב השניים לפתור איזה עניין, דבר המצוי מדי יום ביומו?! אם בחינוך הילדים, אם ביניהם, אם בקשר למשפחות שלהם, אם בקשר לכלכלה, לא חסר מה לה לדון ומה לפתור, ומה יקרה אז? אם הם לא למדו לדבר, ולא קיבלו 'כלים' שיהיה להם מעט עצמאות בענין זה, אין ספק שבויכוח הבא שוב ייתקעו! לכן צריך לשיב לב היטב שעד שהזוג לא ילמדו לדבר, לא יוכלו לעמוד אפילו צעד אחד לבד ואדברה כל ניסיון כושל רק יגביר את הייאוש וההפסד גדול! את הדברים הנ"ל באותה בעיית בין בני הזוג, ומוצאים את עצמנו מסבירים פעם אחר פעם, טלפון אחר טלפון, ממש כמו תקליט חוזר.

וכבר כמה שנים אנו לומדים וחוקרים את הנושא זה בספרים ובבני האדם, וחומר רב יש בידינו מהמקורות (בקרוב אי"ה יצא שני ספרים בנושא), ולאחר ביקוש, הוחלט לפתוח סדנה בנושא עולם התקשורת בבית על פי התורה הקדושה. חלק ראשון של הסדנה ייערך על גבי חמישה עשר שיעורים, שבהם יובן ענין התקשורת לעומק, כניסה מעט לנפש האדם במקורות חז"ל, מהם תשתיות התקשורת, וכמובן הכללים שלה אחד לאחד בצורה ייחודית ומסודרת, וכמובן כלים, תרגולים, ועבודה מעשית... הסדנה מתאימה לזוגות (יחד או לחוד כמובן נשים בעזרה) רציניים הרוצים באמת שלום, לאנשים המתעסקים בתחום, ולכל מי שרוצה להכיר את התקשורת היהודית האמיתית, וכבר אמר החכם: "מילים אינן העברת מידע בעלמא. מילים יוצרות מגע, ומי שיוצר מגע, חייב ללמוד לגעת!" לפרטים והרשמה - 0556777377.

לבית אלו ומבורך, אמן לרחמי!

בע"ה

נרצה ללמוד יחד על הכלי החזק ביותר שיש בבית היהודי. ואני חושב שהרבה מאתנו לא מבינים כמה. כלי שבו תלויים כל חיי הנישואין שלנו וככל שנדע לנצל אותו, כך עם הזמן נגלה את האורשר בחיי הנישואין. ומאידך, בדורנו אנו נחשפים למציאות כואבת שרבים מאד מבתי ישראל שלא זכו לטעום טעמו המתוק של השלום בביתם, רבים שמגיעים שוב ושוב למבוי סתום בחיי הנישואים, רבים שמוצאים את עצמם מבוקר עד ערב משוטטים אצל רבנים או מפזרים ממון רב על יועצים או שפשוט משלימים עם מצבם העגום, וכשניכנס מעט פנימה נבחין במהרה שאינם מחזיקים ומשתמשים - כלל או על כל פנים לא מספיק - בכלי הזה. לאותו כלי קוראים 'דיבור'. אני מניח שכולכם יודעים שמערכת הדיבור והתקשורת בבית חשופים, אבל נראה לי שמבינים עד כמה! ואף אותם שמבינים, אך אין בידם הכלים לבניית תקשורת נכונה, וכן שתקשורת אמיתית מורכבת מאד, ודורשת הרבה חכמה ולימוד, והינה ממש 'תורה' שלמה, ואף מה שכן יודעים המידות הלוקיות ויצר הרע לא נותנים ליישם, מה שהופך את הדברים לקשים יותר.

הקב"ה הניח אתכם בין ארבע קירות ודורש תסדרו!

בואו ונחשוב יחד... הקב"ה ברא את האדם וביקש ממנו להכניס לחייו בת זוג, סגר אותם בתוך ארבע קירות, ודרש מהם: 'תסדרו'. המחקרים מצביעים חד משמעית על הבדלים מהותיים בין גברים לנשים בתפקוד המוחי. מדובר בהבדלים הטבעיים מלידה שאינם מושפעים כלל מהשפעות חברתיות ותרבותיות. מה שמפריע לך לא מפריע לה, היא מביעה את עצמה בצורה אחת והוא מביע את עצמו בצורה אחרת. הוא אוהב דבר אחד והיא אוהבת דברים אחרים לגמרי. מה שלו חשוב אותה לא מעניין, ומה שאותה מעניין בעבורו זה שטויות. הוא פועל בדרך כלל מהשכל והיא בדרך כלל פועלת מהרגש.

היא אוהבת שמפתיעים אותה, אך אותו זה הרבה פחות מעניין. הוא עולה על אוטובוס ומחפש מקום "בדוד", היא יושבת ליד אשה באוטובוס ואחרי חמש דקות מגלה שהן קרובות משפחה רחוקות. וכך אפשר למנות עוד ועוד הבדלים בין בני הזוג.

וכאן זה נגמר? בהחלט לא! שהרי אף אם במהותם היו שווים, בכל זאת כל אחד גדל למעלה משני עשורי שנים בסביבה אחרת, הרגלים אחרים, 'טבעים' אחרים, הנהגות אחרות, תפיסת חיים אחרת. כמה פעמים שומעים את המשפט [שבעבורו הופר שלום הבית]: "אצל אמא שלי תמיד היה הכל מסודר נקי... אני לא רגיל לבלגן הזה... מה אי אפשר קצת סדר!" - זה משפט אחד מיני רבים שלכולם המכנה המשותף שאומר 'אני לא רגיל/מסכים לצורת חיים כזאת...', 'אני לא יכולה לחיות כך, אני לא רגילה לזה...'. והנה, למרות הפערים העצומים, ציווה הקב"ה אותנו להסתדר ולבנות בית ולחיות בו שנים רבות יחד- בשלום! וכאן בדיוק כנסה לתמונה כוחו העצום של הדיבור שבכוחו לגשר בין כל הפערים שאמרנו, והוא מונע אין ספור אי הבנות, פגיעות, מחלוקות ועגמת נפש.

לא חייב לריב!

גם אם הם לא רבים והבית הוא פחות או יותר על מי מנוחות, על אף המעלה הגדולה שיש בדבר, עדיין צריכים לדעת שיש עוד על מה לעבוד שארבה, פעמים רבות, חוסר בחילוקי דעות מביע על קשר רדוד, וכמו שכתב הגר"ש וולבה: "ביקירה הנפשית בין שני זוג מתגלים בהכרח ניגודים בתכונות ובישיבה, שלום בית לא נקרא שלא נתגלו ניגודים כי זה מראה רק שטרם הגיעו בני הזוג לקרבת הדעת והחיים הדרושה, אלא כדי שידעו אכן הקשר שלהם אמיתי דבר זה רק שנתגלו הניגודים (הדעות השונות, ההרגלים השונים וכו') והצליחו לגשר עליהם" - נמצאנו למדים מדברי קדשו, שפעמים 'שקט' בבית לא מעיד עד שלום בית, אלא על קשר נטול קרבה. קשר אמיתי

בס"ד

מופץ חינם
לזיכוי הרבים!

דיסק סידרת חינוך ילדים

של הרב אפרים שרבי שליט"א

להזמנות: 055-6777644

"איזה כיף זה
בית עם משמעת!"

לשמוע
ולהבין!

באר החסידות

אצורות מעולת החסידות

והראייה לזה, ממה שאמרו חז"ל (מכות כ"ב): אמר רבא, כמה טיפשים הם רוב האנשים, שהם קמים מפני כבוד ספר תורה העובר לפניהם, ואינם קמים מפני כבוד אדם גדול בתורה העובר לפניהם, ובאמת יותר צריך לכבד אדם גדול מאשר ספר תורה, דאילו בספר תורה כתוב שהעובר על ציווי התורה לוקה ארבעים, ובאו חכמים והפחיתו הימנו מכה אחת, והעמידו את המלקות על שלשים ותשע. והרי אותו הדבר אפשר ללמוד מספירת העומר, שבתורה נאמר: "תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם", וחכמינו העמידו הספירה רק על ארבעים ותשעה. אלא שבספירה זה פשט טוב, אבל במלקות מקילים על ישראל. ולכן כשרוצים לזהות גברא רבה מביאים ראייה ממלקות. (פניני התורה).

פסח שני

מצינו לגבי מי שהיה טמא לנפש אדם או בדרך רחוקה שעושה פסח שני. ומובא במשנה (פסחים) "איזו היא דרך רחוקה וכו' רבי אליעזר אומר מאסקופת העזרה ולחוץ". ולכאורה אינו מובן, למה מי שעומד מאסקופת העזרה ולחוץ נקרא "בדרך רחוקה", הרי הוא עומד קרוב מאד. אך ביאורו הוא, שכאשר עומד אדם בפנת השער של מקום קדוש כהעזרה, ובכל זאת נשאר עומד בחוץ ואינו קופץ ונכנס לפניו, זהו סימן שהוא באמת רחוק, וכאילו הוא טמא לנפש אדם, שהטמא גם כשעומד קרוב לבית המקדש, אין לו רשות ליכנס. ולכן הוי דרך רחוקה. כי כשאפשר ליכנס ואינו נכנס,

נחשב כאילו אכן נמצא בדרך רחוקה. (האדמו"ר מסאדיגורה).

לעשות אותם ימי משתה ושמחה

רק בימים מסוימים בימי ספירת העומר נהג רבנו ר' ישראל אבוחצירא זצוק"ל לצאת מן ההתבודדות ולעשות ימי משתה ושמחה, והם: ביום י"ב באייר שהוא יום הילולא של מר אביו, סבא דמשפטים כבוד מורנו הרב ר' מסעוד אבוחצירא. וביום י"ד באייר - יום פסח שני, שבו נהגו לעשות את הילולא של ר' מאיר בעל הנס. וביום י"ח באייר - יום ל"ג לעומר הוא יום הילולא של רבי שמעון בר יוחאי. שלשה ימים אלה היו יוצאים מכלל ימי העומר, ובהם היתה ניכרת הארה מיוחדת על פני רבנו. אך אחרי הילולות אלה, חזר רבנו להסתגרותו, בהכירו את גודל מעלת ימים אלה שבין פסח לעצרת. (ישראל סבא פ"ר מב).

"וספרתם לכם"

"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם", לכאורה לא היה צריך לומר תיבת "לָכֶם". ופירש ר' מענדל מרימנוב, שבא לרמוז שספירת העומר ניתנה כדי לטהרנו מטומאתינו. ש"לָכֶם" הוא ראשי תיבות כ"די ל"טהרנו מ"טומאותינו. (ילקוט מנחם).

תכלית הספירה היא הצפייה וההמתנה למועד קבלת התורה, כך שהאדם הוא בגדר שומר מצוה הממתין לקיומה, שעליו נאמר: "שומר מצוה לא ידע דבר רע", לפיכך - "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם" - לטובתכם. (ר' מרדכי יוסף מאז'ביצא).

"שָׁבַע שְׁבוֹתוֹת". גוף האדם כלול מארבעה יסודות: אש, רוח, מים ועפר. ואילו נשמתו נחלקת לשלשה: נפש, רוח ונשמה. וכנגד שבעה אלו נתקנה ספירת שבע שבתות, לטהר את האדם בגופו ובנשמתו. (תפארת עוזיאל).

גם אם הגעת ליום האחרון של הספירה...

"עַד מִמְּחַרְת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם". חלילה לו לאדם מיאוש, שהרי אפילו כבר הגיע ליום האחרון של הספירה - "עַד מִמְּחַרְת הַשְּׁבִיעִת", בכחו להאיר ולתקן את כל ימי הספירה בבת אחת - "תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם". (ר' ישראל מקוזניץ).

מי נקרא גברא רבה?

"תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם". האדמו"ר ר' מאיר יחיאל מאוסטרובצה הצטיין בענווה. כשנפגש פעם עם ר' חיים עוזר, רבה של וילנה, ביקש הלה ממנו שיאמר דבר תורה. האדמו"ר מאוסטרובצה לא חיבב לומר סתם דברי חריפות, אך כשהפציר בו ניאאות ואמר איזה חידוש. ר' חיים עוזר התפעל מאוד מהחידוש הזה וקרא: הרי כבוד תורתו הוא גברא רבה אמיתי.

לא די בזה להיקרא גברא רבה, החזיר לו האדמו"ר בבושת פנים. אלא במה? שאל בתימהון ר' חיים עוזר. בזה שמקילים הסבל מישראל, ענה האדמו"ר.

המשך שיחת הרב

עשרות ספרים, לפרנס עניים רבים, ולהיכנס ולצאת בשלום מהניתוח. היו לאיש הזה קבלות. פעם נכנס אצלו יהודי לחדרו והתחיל לשאול שאלות על כל מיני חומרות ותעניות אכילה. אמר לו הרב "במקום להשקיע שם תשקיע בזהירות בלשון הרע, ותאמין לי שכל הברכות בעולם יבואו אליך עד פתח הבית".

אולי שמעתם על הרב יהודה סגל ממנציסטר זצ"ל, שעמל כל ימיו לפרסם לוחות של הלכה יומית בספר שמירת הלשון של החפץ חיים. כידוע, הוא ביקש שיניחו על קברו את הלוחות שהדפיס למטרה זו כשהוא מחייך ואומר "זה הדרכון שלי לגן עדן".

זה התחיל כשפגש לראשונה את החפץ חיים, הפגישה הזו עשתה עליו רושם חזק מאד ומאותו היום הוא קיבל את החפץ חיים לרבו המובהק. כל חייו הוא לא עזב את ספר שמירת הלשון, ולאחר פטירת החפץ חיים הוא למד כל יום משניות לעילוי נשמתו.

הרב דן סגל שליט"א כותב, שלא ראה מימיו אדם שלמד כל יום שתי הלכות בשמירת הלשון ולא נושע, הן בילדים, הן בזיווגים, הן ברפואה שלמה, הן בפרנסה, והן בחינוך ילדים. הוא אף הבטיח שמי שילמד בספר חפץ חיים, החפץ חיים יהיה עורך הדין שלו בשמים.

האמת שזה ממש כך, הוא לא צריך אותי בכדי לחזק דבריו, אך אני חייב לומר שדבר זה בדוק ומנוסה אצלנו עשרות פעמים!

לבת אלון עם ישראל! אהבה לרבני:

רציתי לומר מילה וחצי מילה ליד אשתי, אך כעת אני יכול לומר כך שהשידוך אינו מתאים לבתך מסיבות מסוימות".

פלא פלאות! כמה חכמה! ויותר מהחכמה כמה יראת שמיים! לשון כזו קטנטנה וכמה שמירות עליה.

מישהו אחר היה אומר לעצמו, אני ראש הישיבה, אשתי הרבנית, היא יודעת מה הולך בישיבה, מה יש בזה? אך הוא שתק, הוא ירד, הוא חיכה והוא הסביר. לא בכדי בפטירתו ליוו את מטתו שלוש מאות אלף איש. כל מי שהיה אכפת לו מהחיים שלו, היה חושב טוב לפני שהיה מדבר.

הרב שריה דבליצקי זצ"ל, מגדולי הדור שהיו בדורנו אנו. פעם אחת זכיתי להיכנס במחיצתו, ודי היה בכמה דקות בשביל להבין, שכל סיפור שמספרים עליו הוא אמיתי. ממש איש של מעלה. סיפרו עליו שפעם אחת לפני שנכנס לניתוח שמעו אותו מתפלל בלחש "רבונו של עולם, זכני להיכנס ולצאת לשלום, וזכור לי שמעולם לא דברתי לשון הרע ומעולם לא שמעתי".

מבהיל!

איש זקן, עשרות שנים על האדמה, אלפי אנשים פגש, ייעץ לעשרות אלפים, ואפילו פעם אחת לא הוציא בפה על מישו שהוא לא בסדר. אני לא יודע אם יש בריה בעולם מכל המיליארדים כאן שמוסוגלת להוציא משפט כזה מהפה או אפילו קרוב למשפט הזה, 'מעולם לא דברתי לשון הרע ומעולם לא שמעתי'. הוא זכה להאריך ימים, הוא זכה לכתוב

הלכות אקטואליות

ההלכות על פי דרכו של מו"ר מרן רבנו **עובדיה יוסף זצוק"ל** ממשיך דרכו הראשלי"צ הגאון הגדול מו"ר הרב **יצחק יוסף שליט"א**

דיני ברכת הגומל

סימן רי"ט | חלק א'

שבועות הקרובים נדבר בס"ד בדיני 'ברכת הגומל'. סוגיית 'ברכת הגומל' מבוארת בגמרא **ברכות נד: ובשולחן ערוך** בסימן ריט. ושם מבואר שישנם ארבעה שתיקנו להם לברך ברכה של הודאה על כך שיצאו מחשש סכנה. והם: **א. יורדי הים שעלו מן הים** - ובימינו השטים בסירות וספינות וכל כיוצא בזה. **ב. הולכי מדברות** - ובכלל זה אף העוברים מעיר ולעיר. **ג. חולה** - שהתפרא מחוליו. **ד. חבוש בבית האסורים** - כפשוטו שהיה במאסר והתשחרר לחופשי. ונתנו לזה סימן: "וכל החיים יודוך סלה" שחיים ראשי תיבות "חבוש", "יסורים", "יים", "מדברות".

ב. תברך מעזרת הנשים כל שבעזרת הנשים שבעזרת הנשים אין מחיצה המגיעה עד התקרה או שבעזרת הנשים נמצאת בחדר אחר, וכן אין לברך מחוץ לבית הכנסת.

ג. שבעלה או מישהו אחר יהיה מחויב (כגון שנסע מעיר לעיר) ויכוון לפטור אותה. וכן כיום מצויים רבים שמברכים הגומל בבית הכנסת, ומכריזים קודם לכן שמי שרוצה לצאת ידי חובה יכול לצאת, שתצא גם היא בברכתו וזה מועיל אפילו. [ובזה מועיל אפילו האישה אינה באותה רשות]. [עי' חזו"ע על הלכות ברכות עמי' שמג באורך].

קטן בברכת- הגומל - בברכת הגומל אומרים 'הגומל לחייבים טובות וכו' ועל פי זה דנו הפוסקים האם קטן מברך שהרי קטן לאו בר עונשים ואם כן כיצד יכול לומר 'לחייבים', וכן כתב במגן אברהם (ריש הסימן בשם שו"ת מהר"ם מינץ) שקטן אין צריך לברך הגומל, דלא שייך אמר על לומר 'לחייבים טובות'. **וגם על אביו אינו יכול** - שאיך יאמר על אביו שהוא חייב, וודאי אין זה כבוד. **ואם ידלג על תיבת 'חייבים'** - הרי זה משנה מנוסח הברכה שטבעו חכמים. **ואם תאמר שיכוון על הגלגול הקודם** - איך ידע שבעבור זה באים עליו הייסורים, אולי זה בחטאי אביו!! **וכדבריו פסקו אחרונים רבים** [המשנה ברורה (ג) וכו"פ בכף החיים (שם סק"ב)], והוסיף, לא שמענו ולא ראינו בכל ארץ ישראל קטן שיברך. וכ"כ הבן איש חי (עקב סעי"ד), אם לא במקום שיש מנהג לברך. **וכן מנהג בני אשכנז.**

אולם הברכי יוסף (א) הביא חולקים שאף קטן פחות מגיל מצוות יכול לברך, וכתב על זה שכן המנהג וכו"פ מרן זצוק"ל [חזו"ע שם].

להערות והארות שמעון שורת: 055-6700235 | sh0556777377@gmail.com

ובגמרא שם מובא שנלמדו ארבעת אלו שצריכים להודות מהפסוק מתהילים (מזמור קז) שם הוזכרו ובכל אחד מהם נאמר 'יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם'. **ומברך: ברוך אתה וכו' הגומל לחייבים טובות שגמלני כל טוב.** ופירוש הברכה - 'הגומל לחייבים' - היינו אותם רשעים שנקראים חייבים וגומל להם טוב, וגם אני אף על פי, שאיני הגון גמלני כל טוב. [ב"י].

מי החייבים בברכת הגומל? אישה האם מברכת הגומל ומהם חילוקי הדין בזה? קטן, האם צריך לחנוך בברכת הגומל?

אישה בברכת הגומל - כמה מרבותינו האחרונים העידו שהמנהג אצלם שנשים אינם מברכות הגומל, ויש שכתבו שטועות הן, ויש שכתבו לישב מנהגן וניסו לתת טעם הגון למנהג זה. אך **למעשה אף נשים חייבות לברך ברכת "הגומל" שכמו שהאיש חייב להודות גם האישה חייבת להודות, וכן מנהג הספרדים.**

וכיון שאי אפשר לברך הגומל בלא עשרה אנשים, והאישה צריכה להיות איתם באותה רשות שמברכת יש כמה אופנים שיכולה לברך: **א. כידוע יולדת מברכת הגומל, ויכולה לברך בליל ה'ברית יצחק'** (שנוהגים בני ספרד לילה קודם הברית כדי לשמור על התינוק מהשטן)

הפעם, זה כבר ה-ה! הגענו להיכל!

◀ שרק אחד זוכה לבנות!

"באחת השיחות עם הקבלן הרב אמר לו בהתרגשות: **ההיכל הזה הוא הלב שלי...**"

חייגו אלינו יעקב בן ישי
055-6685981 | 050-4119309